

MOSOLYGÓK LAPJA

2020. október

A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület közéleti, kulturális lapja

1956 október 23 - 1989 június 16

Október 23.-a a Forradalom napja, június 16.-a Nagy Imre és mártír társainak újra temetése napja. Szabodon, félelem és rettegés nélkül, a végtisztességet megadva temettük újra a Mártírokat. 33 év elteltével, 1989 június 16-án teljesültek be az 1956 október 23.-án kitört forradalom céljai, a forradalmárok akarata.

Életem legboldogabb napja volt. A földvári MDF képviselőjében ott szorongtam a tömegben. Sőt, boldogságot tetőzendő, néhány percig őrséget állhattam a Névtelen Hősök koporsója mellett. Ott, a Hősök terén értettem meg az 1956-os Forradalom és Szabadságharc lényegét. Addig beszélni se volt szabad róla, ellenforradalomnak titulálták. Ott a Hősök terén csapott meg először a szabadság szele, a szabadság végtelen boldogsága. A téren a hatalmas tömegben, ahol elveszett az ember, nem beszélgettünk, nem is illett. Némán, szavak nélkül is értettük egymást. Milliónyi szív dobbant együtt, a tekintetek beszélgettek. A remény és a bizalom szelleme lengte be a teret. Tudtuk, vége a Forradalmat vérbe fojtó, a Nagy Imrét és társait kivégző, a hatalmuk megtartása érdekében az oroszokat behívó, a nemzetét eláruló rendszernek. Szabadok vagyunk. Végre egy nemzet vagyunk.

Az újratemetés után gyalog sétáltam Ferenc körüti lakásunkba. Másnak láttam a várost, a házakat, a kirakatokat, a fákat. Másnak láttam az embereket is. Azok arcáról is boldogság sugárzott, akik nem voltak a Hősök terén. Remény és együvé tartozás uralta a várost, a lelkeket. Mindahányan méltóak voltunk 1956 emlékéhez. Úgy éreztük ma pontot tettünk a történelmi lecke végére.

Mára megváltozott a magyar világ. Ez a szép új világ jobban emlékeztet 1956 októberének reményvesz-

tetségére, mint 1989 nyarának hamar elfoszott boldogságára. Megosztottak lettünk. Ketté szakadtunk. Értelmetlenül. Egyik oldalon a keresztény nemzetiek, ami nagyjából annyit jelent, nem zsidók. A másikon a szabadon gondolkozók, a „nemzetiek” szerint a libernyákok, szabadkőművesek, kommunisták, migránsimogatók, vagyis a Sorosisták. Kimondva és néven nevezve nem, de a zsidók. Szegény Csurka, ha zsidózott legalább ki merete mondani. A SZEFE-n népművészetet, népzene és néptáncot oktatóknak kell bizonyítaniuk a volt MSZMP titkárok fiainak, hogy nemzetiek és magyarok. Nagy Imre és a forradalmárok 1956-ban nem ezt akarták. Egységet akartak, nem megosztottságot. Függetlenséget akartak, elszakadást az oroszoktól, csatlakozást a szabad világhoz. Harminc évvel a rendszerváltás után a szabad világ, Brüsszel és az EU az ellenség, az 1956-ot vérbe fojtó orosz birodalom, a KGB múltú Putyinnal az élén barátunk, és harcostársunk.

Akár hogyan is ünnepeljük ma október 23-át, az igazi és méltó ünnep 1989. június 16.-a volt. A mai ünnep sokkal inkább 1957 május elsejére emlékeztet. Akkor többszázezren vonultak tapsolva, vörös zászlókat lengetve, Kádárékat éltetve a Hősök terén. Megszégyenítve a félévvel korábbi Nemzeti Forradalmat. Szelíden, és óvatosan ünnepeljünk! Úgy, hogy megóvjuk az 1956-os Forradalom és Szabadságharc szellemiségét és méltóságát.

H.K.

Akinek nincs bátorsága fellázadni, annak nincs joga panaszkodni. (Che Guevara)

Látogatás egy Köztársaságban

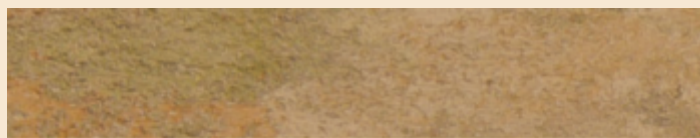

Ha valakinek hiányzik a Magyar Köztársaság, látogasson el Bugaszegre. Ott talál egyet. Földvártól csak 20 km, Boglár határában.

Egy ember álmolta meg, építette fel, és kiáltotta ki Csere János. Már nem karon ülő, a hetvenes éveit tapos-sa. Egy elhagyott homokbánya mentén épített egy valóságos magyar világot. Kincsek, épületek, képek, szobrok, tornyok és bástyák, trónusok, fegyverek és szerszámok az ezeréves történelmünk-ből. De a tárgyakon kívül az igazi érték a genius loci, a hely szelleme. Ehhez Csere János szellemében sok köze van. Meg a Szentírásnak.

Abban az áll, az Isten saját képére és mására teremtette az embert. Felruházta a teremtés erejével is, ami legtöb-bünnél a gyermeknemzéssel – mert az is teremtés-véget is ér. Nem így Csere Jánosnál. Ő a semmiből, kidobott téglákból, bontott ajtókból és ablakokból, hulladék vasból teremtett saját világot a maga és a mi örömeinkre. Megálmodta és megcsinálta, vagyis megteremtette. Kezei között a porladásra ítélt anyag új életre kelt, létezése új értelmet nyert. Alkotása arra példa, mire is képes az ember, ha bízik magában és van kitartása. Érdekes követni. Első lépésben meg kell tekinteni művét, találkozni, néhány mondatot érdemes váltani vele.

A Mosolygók készek rá, hogy megosszák az élményt. Látogató túrákat szervezünk a Bugaszeg Köztársaságba. Tartsanak velünk. Jelentkezni az impresszumban található telefonszámon, és e-mail címen tudnak. Kedvcsinálónak az egyesületünk-nél beszerezhetik, és elolvashatják a Bugaszeg Köztársaság c. kiadványt.

„Óh, a Balaton, régi nyarakon...”

(Cseh Tamás- Bereményi Géza)

SIOTOUR 2.

Figyelemmel, érdeklődéssel és abban a reményben vettem kezembe a Mosolygók Lapját, (találós cím), hogy a földváriaknak ez az újságja végre nem az önkormányzat öntömjénezését, s nem a kormánypropaganda megunt szölamait harsogja majd. Nem is csalódtam, s még inkább megörültem, amikor felfedeztem benne barátom és volt kollégám, Kazsoki István SIOTOUR-ról szóló cikkét.

Az írás jó, a lényegyet megragadó képet ad közös, balatoni történetünk egy ma már feledésbe merülő szeletéről, mely lassan történelemmé válik. Magam 1976-tól kezdve huszonhárom évig dolgoztam a SIOTOUR-nál, végig jártam a „számárlétrát”, a fizetővendéglátással foglalkozó szakelőadói beosztástól a későbbi vezérigazgatói pozícióig, a legendás és „örökös” igazgató, Fodor János örökébe lépve. A mából visszatekintve is csak azt mondhatom, hogy nagyszerű iskola volt, szakmailag és emberileg egyaránt.

Kazsoki István cikkével mindenben egyetértve, szeretnék néhány olyan dologra utalni, amelyeknek a jelenben is lehetnek tanulságai, ezek: a SIOTOUR modell, az átalakulás és tulajdonos váltás, s végül maga a végjáték (melyhez – szerencsére – személyesen már nem kellett asszisztálnom). S amely több szempontból is hasonló a BAHART mai sorsának alakulásához.

Ám előtte engedjenek meg egy kiegészítést. Nagyon indokolt volt megemlékezni a balatonföldvári utazási iroda vezetőjéről, Csidi Jánosról. Szeretnék én ehhez még egy nevet hozzátenni, Tóth Lászlóét, aki évtizedekig a földvári Magyar Tenger kemping vezetője volt.

A SIOTOUR modell. Ma már kevesen tudják, hogy a SIOTOUR-nak, bár a nevet már viselte, a rendszerváltásig a Somogy Megyei Tanács Idegenforgalmi Hivatala hivatalos megnevezést kellett használnia. Nem tanácsai vállalat volt, hanem költségvetési szerv. Mostanság nehéz elképzelni, hogy költségvetésének szerkezete nem sokba különbözött egy iskolától vagy óvodától. Sőt, időről időre felmerült, hogy mint minden rendes megyei intézménynek, legyen a központja a megyeszékhelyen, Kaposváron, ezt azonban valamilyen csoda folytán mindig sikerült kivédeni.

A „Volt egyszer a SIOTOUR” című írás is említi, hogy a „cégnek” üzleti tevékenységek mellett (utaztatás, kempingek, motelek működtetése) műemlékvédelemmel, kulturális, turisztikai programok, kiállítások, rendezvények szervezésével is kellett foglalkozni. Elvárás volt, hogy ne csak szálláshelyeket, de a megyei vendégcsalagotó látnivalókat is gondozza, fejlessze. Tájházakat tartott fenn, várakat is gondozott, mi feleltünk például a balatonszentgyörgyi Csillagvár állagmegóvásáért. Legnagyobb ilyen, mai szóval „projektje” a Szántód-pusztai Idegenforgalmi és Kulturális Központ fejlesztése volt.

Olyan, egymáshoz illeszkedő elemekből álló értékláncot fűzött tehát össze (természetesen mások bevonásával is), amelynek láttán a ma turisztikai szakemberei mind a tíz ujjukat megnyalnák és arról beszélnének, hogy, nahát a SIOTOUR-nál már a nyolcvanas években felfedezték a ma divatos TDM modellt. Ez egy némileg bonyolult, idegenből átvett kifejezés, turisztikai desztinációs menedzsment-et jelent, magyarul egy nyaralóhelyi működésének a „pincétől a padlásig” történő megszervezését jelent - s ezt a SIOTOUR-nak egy egész megyében kellett végeznie.

Rendszerváltás a Balatonon és a SIOTOUR-nál. A SIOTOUR 1997-ben volt ötven éves, számait tekintve a rendszerváltást megelőző néhány évben ért a csúcspont: saját szálláshelyeken húszezer, a fizetővendég-szolgálatban pedig mintegy harmincezer férőhelyen várta a vendégeket. A külföldiektől pedig jelentős devizabevételre tett szert. Több száz állandó dolgozót, s csaknem ezer szezonális munkavállalót alkalmazott.

Nem szabad azonban elhallgatni azt sem, hogy mindez részben az akkori gazdasági-politikai viszonyoknak volt köszönhető – kötött devizagazdálkodás, lakás és üdülő bérbeadási monopólium, állami fejlesztési támogatásokhoz való hozzájutást elősegítő politikai befolyás. Ez a helyzet a rendszerváltás után már nem volt fenntartható.

1989 a balatoni turizmusból is nagy változásokat hozott, megnyílt a világ, nemcsak honfitársaink előtt, de a hozzánk korábban tömegesen érkező „keleti” turisták számára is. Rá kellett jönnünk, hogy szépséges tavunk népszerűsége nemcsak természeti értékeinek, de legalább annyira a történelemnek és a politikai helyzetnek is köszönhető volt. Ráadásul megjelentek a „maszek” utazási irodák, a nyaraló bérbeadás állampolgári joggá vált, a SIOTOUR monopolhelyzete megszűnt, a fejlesztési források

elapadtak, a korábbi piacok tovább zsugorodtak, s mindez kijózanítólag hatott.

A tanácsokból önkormányzatok lettek s többen úgy gondolták, hogy a területükön épült és működő SIOTOUR egység jogos tulajdonukká tehető. A fő tulajdonos, immár megyei önkormányzat a részvénytársasággá átalakított SIOTOUR részvényeivel igyekezett kárpótolni őket több kevesebb sikerrel. Ők lettek a cég kisebbségi tulajdonosai, ahogy az Kazsoki István cikkében is olvasható.

A SIOTOUR ZRT az ellentétes érdekek kereszttüzében is megpróbált helytállni, bár helyzete egyre nehezebbé vált. A korábbi hallgatólagos megegyezés a nyereség visszaforgatásáról már nem volt tartható, a tulajdonosok profitot vártak el, de persze azt is, hogy a kevésbé nyereséges létesítmények (például az üdülőhelyi klubok, vagy Szántód-pusztá) továbbra is működjenek, mint turisztikai látnivalók és szolgáltatások. A „házigazda” modellt, mely sok éven át sikeres volt, nem lehetett folytatni.

(Zárójeles megjegyzés: a három nagy megyei turisztikai vállalat, a Balatontourist, a Zalatour és a SIOTOUR által a kilencvenes években az önkormányzatoknak befizetett idegenforgalmi adó állami támogatással kiegészített összege az évi milliárdos nagyságrendhez közelített.)

S végül a végjáték. Az idézett cikk jól összefoglalja a történeteket s a végeredmény több, mint lehangoló. Persze jól tudjuk, hogy semmi nem tart örökké. Már akkor is látható volt, hogy a kemping fejlesztések egy – kisebb - része nem hosszú távra szólt, a kényszerhelyzet szülte (a zamárdi Autós 3 kempinget például már meg se nyitotta a SIOTOUR). Időközben változtak az utazási-üdülési szokások is.

A tulajdonos önkormányzatok helyzete is más lett. A SIOTOUR esetében igyekeztek gyorsan túladni a részvényeken, jóllehet más, átfogóbb érdekeik is szóltak a cég fenntartása mellett (a már említett idegenforgalmi adóbevételek, a foglalkoztatás, egyéb támogatások), de ezeket többnyire figyelmen kívül hagyták (tisztelt a kivételnek). A BAHART esetében a helyzet fordított. Az önkormányzatok felismerték a céggel kapcsolatos érdekeiket, melyek egyben régiós érdekek is (közforgalmi hajózás fenntartása), de nincs eszközük a többségi tulajdonos állammal szemben, amely tőkeemeléssel értéktelenítette el részvénytulajdonukat. Tempora mutantur – változnak az idők.

Végezetül egy rövid történet. A balatonföldvári üdülőhelyi klubba a hetvenes évek végén egy alkalommal meghívtuk Hofi Gézát, aki így kezdte előadását a közönség nagy derűtségére: laudétur SIOTOUR. Én most hadd fejezzem be ugyanezzel.

Dr. Kovács Miklós

SZUBJEKTÍV JELENTÉS 2020 NYARÁRÓL

A felkérés arról szólt, hogy írjak egy összefoglalót a 2020 érdekesre sikerült nyarának vendégforgalmáról és tapasztalatairól.
Nagyon nehéz.

Nehéz, mert reálisan, egzaktul csak a saját vállalkozásom idei nyarát tudom megítélni. Persze láttam kollégáim tavaszi vergődését és láttam amint a nyárvegi vendég áradat eltemeti őket. Viszont kevés rálátásom van a város egészének nyári teljesítményére. Segít, hogy a kikötőben lévő üzletsorról van érdekeltségünk a központban is. A konkrét statisztikai adatok jóval később jönnek csak, azok meg, mint már megtudtuk itt helyben, semmit sem érnek. Legfeljebb egy saját helyreigazítást...

De ami lényeg: Összességében ki lehet mondani, hogy a kezdeti ijedtség, tanácstalanság végére kikerekedett a nyári szezon. Nagy a szórás, van, aki épp hozta a tavalyit, sok az alulteljesítő, de nem kevesen ügyesen lavírozták ki a nehezebb időszakot és profitálni tudtak a nyárvégből. Főleg azok az üzletek lettek sikeresek, ahol eredendően is a magyar vendég volt a célközönség, mert a külföldiek teljesen eltűntek a Balatonról. Ezzel ugyan nagy léket nem ütöttek a statisztikán, mert ez már nem egy új keletű jelenség, de bizonytalan időkben a kevés is segít. A hétköznapi extrém beerősödése megmaradt, de a hétköznapi kiegyenlítődését érezhetően segítette a leköltözők, a vészhelyzetet itt „kibekkelők” sokasága. Ez egyébként egy ígéretes tendencia, a Balaton, szinte külvárosa lett Budapestnek. Sok család egész nyárra vett ki házakat, ugyanakkor nem kevesen minden nap fordultak, csak itt lehessenek. Érdekes lesz, miként hat majd a településekre – Balatonföldvára – a sok új apartman ház beköltözője. Azonban aggasztó, hogy nagyon nyílik a lakhatási kapacitások és az ellátás közötti olló.

Balatonföldvár sem panaszkodhat – nem úgy mint vendégei – sokan voltak. Mert a vendégek egyre többet értetlenkednek, kritizálnak. Mi harmincöt éve vagyunk a helyünkön, ennyi idő alatt nagyon sok vendéggel kerültünk beszélgetős jó viszonyba, és elmondják, nem értik mi történik Földvárral és nagyon kritikusan ítélik meg az Önkormányzat „áldozatos” munkáját. Mondhatnánk, kit érdekel ez, ha amúgy is sokan jönnek. Mondhatnánk, azonban egyre többen csak látogatóba jönnek, mert szeretik Balatonföldvárt, de máshol már jobb. A valamikor példaképnek állított Füred szintjét ne is említsük, Zamárdi: mint ha nem is egy országban lennénk, olyan szinten látszik minden méteren a

vendégért való gondoskodás. Szárszó és Szántód, élhető, kedves, gondozott és vonzó települések lettek.

Pedig Balatonföldvárnak van egy komoly helyhez kötött vendégköre (hajósok, üdülő és apartman tulajdonosok) aki még szeretettel használják megmaradt kedvenc helyeiket, de strandolni, bevásárolni és programot csinálni már máshova mennek..

De a vendégek szavaztak: a lábukkal, a pénztárcájukkal. A polgármesterünk szavaival „hordták oda a pénzt az ügyvédekre...”, A vendégek tanúságot tettek arról, hogy az Ó Földvárképükhöz hozzátartozik az üzletsor, a maga harmincöt évével és nem hagyják magukat onnan elmarni holmi utópisztikus fejlődés fantomjának a kedvéért.

A környezetünk tudatos, tervezett elpusztítása, elhanyagolása, élehetlenné tétele, a teraszok bosszú vezérelte megszüntetése, az állandósuló suttogó ellenpropaganda, az állandó zaklatások dacára sem.

Igen, mert az idegenforgalom többszereplős és ott a vendég igen erős tényező. Legkevésbé sem érdeklí őket az eredmény indikátor, projekt stratégia, kapacitás struktúra, marketing paraméter, operatív, zöld infrastruktúra elem, exkluzív profil, attrakció, desztináció, brend, PR tevékenység. Ezek nyilván mind fontos dolgok, de csak azoknak igazán, akik ezekből építgetik magukat...

Értem én Churchill után szabadon, mit gondolhatnak ők: „öt perc beszélgetés egy átlagos választóval elég a demokráciából való kiábrándulásra”, de azért nem volna gond ha ezek a turisztikai „szakemberek”, életükben csak egyszer, egy átlag magyar vendégnek annyit mondtak volna, hogy jó napot kívánok.

Mert a magyar ugar, nem csak wellness és minőségi luxus. Nagyon nem. Élnek itt máshonnan jött emberek is, jó sokan, és amíg az aranyhíd alkonyatkor átvetül a Balatonon, addig itt igény lesz a lángosra is, nem csak a desztinációra...

K.P.

A bizalomról, járvány idején

A koronavírus járvány csapásként érte a világot, majd válsággá alakult. A csapás időtartama rövid, a válságé hosszú. Sokféle módon elemzik a járványt, de az okairól -kivéve az ostoba összeesküvés elméleteket- kevés szó esik. Arról még kevesebb, hogy a járvány felfogható a természet lázadásának az emberi társadalom ellen. A járvány következtében tapasztalható a légkör CO₂ tartalmának jelentős csökkenése, a természetes vizek tisztulása, lásd Velence csatornái, vagy a Gangesz folyó, a föld fosszilis kincsei rablásának, a nyersolaj kitermelésnek a drasztikus csökkenése. Ezek a jelenségek bolygónk jövője szempontjából fontosak.

A járvány utáni politikai és gazdasági jövőképek a koronavírus előtti állapotok visszaállítása vágyát és igényét tükrözik. Dél-Korea kivételt képez, ott a gazdaság újraindításában az eddigieknél sokkal nagyobb súlyt kapnak a környezet és klímavédelmi szempontok.

A válság szó eredeti orvosi jelentése fordulópont, a beteg vagy meghal, vagy életben marad. Az életben maradáshoz, mint minden válságból való kilábaláshoz változás kell. Kérdés, a döntéshozókban van-e szándék a változásra, vagy marad minden a régi mederben. Ha marad, készülünk föl a gyakoribb és súlyosabb csapásokra, válságokra, járványokra. A döntéshozók eddigi válaszai nem sok optimizmusra adnak okot. Leegyszerűsítve a kérdés az, a gazdasági, vagy a népegészségügyi szempontok a fontosabbak? Ez idáig a gazdaság áll nyeresre. A gazdaság újraindítása a járvány feltételezett csúcspontja környékén politikai puccs az egészség ellen. Még jobban leegyszerűsítve a folyamatot, a döntéshozók fejében a legfontosabb, mi szolgálja jobban a hatalom megtartását, a gazdasági vagy a járványügyi szempontok figyelembevétele. Egyértelmű és világos, az elsődleges cél nem a járvány leküzdése, hanem a pillanat uralása, vagyis a hatalom megtartása. A hatalom pedig akkor marad, ha minden marad, úgy ahogy eddig is volt. Így a változások lehetősége majdnem kizárt.

Pedig a józan ész változások után kiált. Komoly változások után. Előbb a gondolkodásunkban, majd a cselekedeteinkben.

A járvány világméretű terjedésének az oka elsősorban a turizmus. Mindig is voltak világjárványok, de a terjedési sebességük sokkal lassúbb volt. Ma egyik kontinensről a másikra néhány óra az út repülővel, az ilyesmi régebben hónapokig tartott. A legjobbnak tartott védekezés, ha egy ország „bezárja” magát. Az üzleti utak jelentős része videokonferenciákkal kiváltható. Marad a legnagyobb tétel, a kereskedelmi áruszállítás, de miért kell nekünk argentin paprikát, spanyol uborkát, kínai foghagymát ennünk, amikor van magyar, ami ráadásul finomabb is? Tehát ideje felismernünk, hogy mi magyarok, itt a Kárpát medencében egymásra vagyunk utalva. Vegyük és együk a hazait. Ne gyorsan eldobandó kínai termékeket, műszaki cikket, ruhát vásároljunk, hanem ha lehet, és ha van, magyart. De ha lehet, ne mindent Mészáros és Társai, mindenhez „is” értő cégcsoportja gyártson. Legyen helye a piacon minden magyar termelőnek, szolgáltatónak és kereskedőnek. Ma azért akad kevés hazai termék, mert a

fogyasztói sznobizmus a külföldi árut kívánja és részesíti előnyben. Egy nemzet összetartozását az egymás iránti felelősség fogyasztásban való megnyilvánulása jobban jelképezi, mint a Takaró Mihály féle történelem és irodalom oktatás átszabása.

Minket, balatoni polgárokat a turizmus átalakulása érint a legérzékenyebben. Fel kell készülni, hogy a vendégforgalom szinte 100%-át a hazai vendégek fogják kitenni, sajátos magyar igényrendszerükkel. Ennek egyik jellemzője a fogyasztói bizalmatlanság. Ezért a legfontosabb teendő, a társadalmi bizalmatlanság feloldása, a köz, vagyis a polgár-polgár, és a polgár és állami intézmények közötti bizalom erősítése. Ha tehetik, olvassák el Francis Fukuyama amerikai filozófus, író, közgazdász BIZALOM című könyvét, aki részletesen ír, a társadalmi tőke mibenlétéről és jelentőségéről. Azóta sem cáfolta senki, hogy egy társadalom mentális jólétét és anyagi biztonságát elsősorban nem az anyagiak, hanem a legmagasabb értékű társadalmi tőke, a közbizalom alapozza meg. A jó anyagi helyzet csak következmény. Elsősorban ezen múlik a hazai és a balatoni vendéglátás sikere.

Mint minden dolognak, a járványnak is van rossz és jó oldala. A bezártság és a karantén közelebb hozta egymáshoz a családokat, sokkal több időt töltöttek otthon együtt. Jó esetben boldogan, rossz esetben a „sátoros ünnepekre” jellemző veszekedések közepette. A jelek szerint a home office, vagyis az otthondolgozás lehetősége terjed. Németország után a mi parlamentünk is megteremtette ennek jogi hátterét. A munkaadónak komoly költségmegtakarítás az irodai költségek minimalizálása, a munkavállalónak pedig a napi, átlagban kétórás munkába járás idejének és költségeinek megspórolása. A társadalmi haszon pedig a közlekedési környezetszennyezés radikális csökkenésében nyilvánul meg.

Az irodák kiürülése új lendületet adhat a bérlakás piacnak, növelve a társadalmi mobilitás lehetőségét. A mostani életforma, a generációk külön élése, a járvány idején megmutatja hátulütőit. A nagyszülők hónapokig nem láthatják unokáikat, ez alól csak azok a kevesek voltak kivételek, ahol több generáció él egy fedél alatt. Modern világunk nem ad megoldást a társadalom előre-gedésének problémájára. Azért is alacsony a gyermekvállalási hajlandóság, mert a nagyszülői segítség és gondoskodás nem áll a fiatal, munkába járó szülők rendelkezésére. Az egyedül élő nagyszülők időskori ellátására az állam képtelen, nem is ez a dolga. Ahogy a Himnuszt, vagy a Szózatot a családban illik megtanulni, úgy az öreg szülőknek sem kéne az idősotthonokban tengetni napjaikat, mert az nem normális állapot. Ilyen jelenségek felszámolása kell, hogy legyen a családpolitika legfontosabb célja.

Azzal kezdtem, változás kell a döntéshozó fejekben. Azzal fejezem be, változás kell a mi fejünkben is. Siker csak akkor vár ránk, ha ez a kettő kéz a kézben együtt jár. Mert a bizalom erősödése rajtunk múlik. Előbb önmagunk, majd szűkebb környezetünk, családjaink, szomszédaink iránt, és ebből táplálkozhat a tágabb tér, mint minden siker titka, a társadalmi bizalom.

H.K.

25 év

Számomra bizonyos szempontból ünnepi évfordulót jelent az idej – hagyományosan egyébként sem nevezhető – 2020-as esztendő. Negyed évszázaddal ezelőtt – azóta is anekdotaként élő füredi kitérővel – érkeztem először Földvára. Pár évig aztán rendszeres vendégként látogattam ide, hogy aztán egyszer csak kitárjam a szívem saját magam előtt: én bizony itt akarok élni. Örökké hálás leszek a sorsnak, és azoknak akik ebben támogattak, hogy ezt az érzelmi elkötelezettséget sikerült tettekké formálni; jövőre már 20 éve lesz, hogy ebben a gyöngyszem városkában élek. Ez a lassan emberöltőnyi idő sarkalt arra, hogy tükröt tartsak az akkori, és a mostani Balatonföldvár elé, és hogy ezúton állítsak emléket néhány, talán mindannyiunk számára kedves, feledés homályába igyekvő, egykori városi helyszínnek. Bizonyára voltak településünknek olyan negyed évszázadai, amikor kisebb változások mellett lényegében a változatlanság volt az úr. Ez az utolsó 25 év viszont egészen biztosan nem ilyen volt. Sem „anatómiailag”, sem „élettanilag”.

Ami a legmarkánsabb különbségként ötlük fel bennem, hogy annak idején még volt a fiatal korosztály számára számos pezsgő éjszakai szórakozóhely, ahol – főként nyaranta – komoly létszámban gyűltek össze a szórakozni vágyók. Számomra igazán kedvesek a szezonon kívüli, spontán „összeröffenések” voltak, amikor jóformán mindenki ismert mindenkit, és a nyárihoz képest jóval kisebb létszám ellenére is igazán jó hangulatban tudtunk társasági életet élni, többször akár még hétköznap is. Igazán szép emlékeket örzünk így - azt hiszem jópáran - az azóta már sorra elmúlásra ítélt egységekről, mint: Málnázoo pub és disco, Keringő, Piggy pub, Juventus Disco, valamint a retro Pub-Lik.

Ezekkel a szép emlékéző szórakozóhelyekkel együtt, ez alatt a 20 év alatt gyakorlatilag eltűntek maguk a fiatalok is. Nem teljesen, de nagyon látványosan. A 20-30 éves korosztály, mondhatom zöme. Ez leginkább akkor tudatosul bennem, mikor az iskolában a tablókat nézegetem. Mivel a 4. gyerekünk jár oda, 2007 óta szerintem már az összeset végignézttem többször is. Mire 2031-ben a legkisebb is végezni fog, jó eséllyel már kívülről fogom ismerni a többségét. A lényeg az, hogy lassan név szerint meg tudom majd mondani, hogy a többszáz egykor végzős diák közül ki az a szinte néhánynak mondható, aki helyben maradt. Ki átmenetileg, ki hosszútávon, de külföldön, esetleg a fővárosban keresi boldogulását ebből a korosztályból. Talán más is megfigyelte már, hogy például a nagy ünnepek előtt, mennyivel több 20-30-40 évessel találkozunk, mondjuk a Sparban, akik látogatóba térnek haza pár napra.

Nagy változást hozott még ez az időszak a földvári szálló-

dai populációban. Sajnálatosan olyat, hogy gyakorlatilag kihaltak. A Hotel Juventus, Festival, Neptun a legismertebb áldozatok, de ez a sajátos evolúciós folyamat a kisebbeket sem igazán kímélte. Így lett városunk a szállodák fellegvárából az apartmanok fellegvára. Kezdeként akkori első földvári munkahelyemet, a Festival Hotelt farigcsálták át apartmanházzá, majd a nem várt sikeren felbuzdulva jutott aztán erre a kétes dicsőségű sorsra a másik két, nagyobb szállodája is városunknak. Ennek a mutációnak az idegenforgalmi hatása azért kicsit sem elhanyagolható a helyi kereskedelem és vendéglátás szemszögéből sem: a három szálloda a főszezonban 1.000-1.500 „ropogós”, többségében külföldről egy hétre érkező vendéget cirkulált a város vérkeringésébe. A nyári esténként megmozduló tömeg nagyságát így nem is lehet a mostaniéhoz hasonlítani.

Az apartmann építési láz azóta sem lankad, és – ellentétben a korábbi szállodák funkcióváltásával – ez vélhetően soha nem látott mértékben van deformáló hatással városunk építészeti arculatára. Évek óta, egymás után épülnek a 40-50 lakásos apartmanházak. Néhány éve, ha a Neptun felé sétáltam, még a szépséghibái ellenére is szívünkhöz nőtt, azóta sajnálatosan megboldogult Kertmozi nézett rám, tágas zöld környezet ölelésében. Ugyanebből a perspektívából ma egy kisebb nagyvárosi lakótelep képe tárul elém, és bavalom őszintén, a mai napig fintorogva akad torkomon a látvány. Aminek az építése viszont nagy felüdülést, és talán a legmarkánsabb változást hozta szeretett városunk mindennapi életében: a völgyhíd. Napjainkban a négysávoson tapasztalható nyugodt, csendes autókázást látva, szinte elképzelhetetlennek tűnik – de igaz – a 2007 augusztusa előtti viszonyok felidézése: dübörgő kamionok reggeltől estig, még éjszaka is, természetesen az ehhez illő „friss és üde” levegővel. Esőben szinte elviselhetetlen volt a forgalmából adódó zaj a főút mentén. A hab, ennek az egyébként is csodás tortának a tetejére pedig nyáron került fel, mikor „bedurrant” a Balaton. Poroszkáló kocsisor, kamionokkal fűszerezve, végig a négysávos földvári szakaszán, sokszor Szántódpusztáig érve. Talán nem tévedek nagyot, ha azt állítom: mindannyian egész jól megvagyunk, ennek a csodának a rendszeres látványa nélkül.

Az idő bizony gyorsan repül, sokszor észre sem vesszük, hogy környezetünk néhány egykori része már csak emlékeinkben él. Településünk utolsó negyed évszázada kétségkívül igazán intenzív volt a változások tekintetében. Szívesen írnám ide zárszóként, hogy ezeknek a változásoknak köszönhetően lett jóval élhetőbb szeretett városunk. De nem írom. Ezt döntse el mindenki maga.

E.E.

A Mosoly világnapja – World Smile Day

Bizony-bizony, létezik ilyen is a világban, immár 20 éve, minden októberben az első péntek ez a nap. Sokan mosolyogtak rajtunk, amikor az egyesületünknek a Mosolygó Balatonföldvárért nevet választottuk. Nem véletlenül, és nem minden szándék nélkül!

A mosolygó földváriak tevékenysége a Földváron élők mindennapjairól szól. Célunk nem a további anyagi gyarapodás támogatása, hanem az életminőségünk javítása. Az életünk minősége kisebb részben függ az anyagiaktól, nagyobb részben az emberi kapcsolatok milyenségétől. Hisszük, két ember között a legrövidebb út egy őszinte, szívből jövő mosoly. Nincs okom jókedvre, mosolyra, szokták mondani. Lehet. De ez miért akadályoz meg abban, hogy egy mosollyal embertársainkat jobb kedvre derítsük? Hogy ne lehajtott fejjel közlekedjünk, hanem barátsággal nézzünk a szembejövőkre?

A mai világban a szerzés és a gyarapodás vágya uralja a lelkeket. Mindent pénzben mérünk, bevételnövekedés, GDP növekedés, óriási építkezések, de ezekből haszna és boldogsága keveseknek van. Mintha a nem pénzben mérhető értékek, a barátság, a becsület a megbízhatóság, a hűség kiveszőfélben lennének. Közel két évtizede, a világban bevezettek egy új fogalmat, a lakosság elégedettségét boldogság indexszel mérik. Mi magyarok a hetvenedik hely táján, hátul kullogunk a nemzetek rangsorában.

Az elégedettség alapja az, hogy magunk dönthetünk életünk fontos kérdéseiről. Ennek feltétele az ehhez

szükséges tudás és szabadság birtoklása, vagyis tudunk-e saját fejünkkel gondolkodni? Szerencsésebb országokban a népeknek ez sikerült, például a szomszédos Ausztriában, akikkel minket a történelem ezer szállal összeköt. Onnan nem vándorolnak más országokba dolgozni százezrek, elégedettek, nyílt a tekintetük és mosoly van az arcukon. A mosoly miatt oda szívesebben látogatnak a vendégek, lényegesen több vendégéjszakát töltenek náluk, mint nálunk, pedig nincs Balatonjuk. Ekkora erő és úr a mosoly.

A hivatalosságok szerint keresztény ország vagyunk. De keresztényekhez méltóan viseltetünk a szegényebb sorsú honfitársaink, az elesettek, a magányosok, a hajléktalanok, vagy cigány honfitársaink iránt? Sajnos nem, a társadalmi szolidaritás futóvendég mifelénk. Nem az a lényeg, hogy valaki kereszténynek vallja magát, hanem az, hogyan viszonyul embertársaihoz. Sok olyan istentagadó él közöttünk, aki társaihoz emberibb módon viszonyul, mint a templomba járók. Szokás őket anonim keresztényeknek is nevezni. Rosszkedvünk oka az ebből, a szavak és a tettek közötti ellentmondásból fakadó, a lelkünk mélyén lappangó lelkiismeret furdalás.

Mosolykalandra hívjuk Földvár lakóit. Célunk mindennap néhány milliméterrel emelni a világ és városunk boldogság szintjét. Akinek ez nincs ellenére, tartson velünk. Szeretettel várjuk. A részvétel – mint ahogy a mosoly is - ingyenes. Ráadásul Istennek tetsző cselekedet.

H.K.

Módos Attila I.-díjas receptje: (Sió-kanál Fesztivál 2009 és 2010.)

Földvári böllérpörkölt:

Recept 10 személyre:

- 80 dkg sertéslapocka egyben
- 80 dkg sertéslapocka darálva
- 60 dkg sertésvelő
- 40 dkg sertésszír
- 4 dkg piros paprika
- 0,5 dkg őrölt köménymag
- 40 dkg vöröshagyma
- 2 dkg fokhagyma
- 10 dkg zöldpaprika
- 10 dkg paradicsom
- 3 dkg só
- 1 dkg őrölt bors
- 0,2 dkg szegfűbors
- 1 dl vörös bor

Elkészítés:

A darált húsból fokhagyma, piros paprika, őrölt bors, szegfűbors, só hozzáadásával jó ízű kolbászhúst készítünk, alaposan összegyúrjuk, így nem fog szétfőni. Diónál kisebb húsgolyókat készítünk vizes kézzel, majd félretesszük. A sertésvelőt lehartyázzuk, felkockázzuk, és szintén félretesszük. A sertéslapockát pörköltnek felkockázzuk, és az apróra vágott vöröshagymát a zsírban megpirítjuk. Hozzáadjuk az apróra vágott fokhagymát, a köménymagot, a piros paprikát, majd elkeverjük, kevés vizet ön-

tünk hozzá, zsírjára sütjük. Beletesszük a húst, elkeverjük, majd fedő alatt félig puhára pörköljük/pároljuk. Ezután hozzáadjuk a húsgolyókat, óvatosan rázogatva elegyítjük, majd mielőtt a húsk megpuhulnának (kb. 10 perccel előbb) hozzáadjuk a sertésvelőt, a vörös bort, és az ételt készre főzzük. Ízlés szerint ízesíthetjük csípős paprikával is.

JÓ ÉTVÁGYAT !

Válasz a polgármesternek

Rövid írás, mert a téma többet nem érdemel. Kétféle ember létezik. Az egyik fajta szeret mosolyogni, mert szereti az embereket. A másik fajta nem mosolygós. Sőt utálja a mosolyt, meg a mosolygó embereket. Titkon, lelke mélyén irigyli a mosolygókat, nem is velük, hanem önmagával elégedetlen.

Gyűlöletet kelteni nem szép dolog, pláne egy polgármestertől. Pedig polgármester urunk ezt tette bő hónapja a sonline.hu oldalain, ami hagyján mert alig olvassák. De az, hogy ezt az izléstelen hazugságot – nyilván friss mondandó híján- a mi pénzünkön is kiadott Önkormányzati Hírlevélben megismételte, komoly bajokra és mentális hiányosságra utal.

A baj az, hogy nem engem, hanem társaimat, és a földvári társadalom jelentős részét, támogatóinkat sértette és alázza meg ezzel a förmedvényvel. 522-en ugyanis nem őt, hanem engem támogattak, ez sem elhanyagolható szám. A képviselőjelöltek közül pedig a legtöbb szavazatot Dr. Kovács Zsolt kapta. A minket támogatókat nem lehet sem megvenni, sem megfélemlíteni. Ők szabad emberek.

A jó hír a rosszban az, hogy valójában nem az igaztalanul és hamisan megvádoltakról, hanem önmagáról állított ki gyászos bizonyítványt a nyilatkozó. Ha önmaga nem képes színvonalasabb, tartalmasabb teljesítményre, nézzen jobb kommunikációs szakemberek után. Ha kell szívesen segítünk. Akár újságot írni is. Igaz, nem fog egy lapban 16 képen szerepelni a polgármester, de mi legalább ingyen dolgozunk. Úgy, ahogy a mi lapunk esetében is.

H.K.

Pillantás a hídról

Itt és most nem Arthur Miller korszakos drámáját szeretnénk megénekelni, hanem azt a „csendéletet”, melyet a gyanútlan helyi lakos, vagy az idetevő turista csodálhat meg a Spur István utcai hídról, ahol ez a felvétel készült. Ha belegondolunk ez is egy mini dráma: kicsi is, savanyú is, de a miénk.

Nem volt ez mindig így. Régi idők tanújaként még emlékezhetünk rá, hogy a helyi erők figyeltek arra, hogy ilyen fotó ne készülhessen.

De ha ez a csúfság nem is éri el a magas magisztrátus inger küszöbét, egy táblát kithetne mondjuk a Tourinform Iroda a kedves vendégek tájékoztatására, hogy itt kérem szépen városunk egyik látványossága, a szép emlékü Séd patak csörgedez szomorúan. Melyről a csodalatosbalaton.hu portálon ez olvasható:

„Megfigyelhetünk még benne vízisiklót és mocsári teknőst is. Fácán, függőcinege, tőkésréce is feltűnik a patak parton, ahogy a vízicickány és a pézsmapocok is.”

Hiszem, ha látom. (Ezt már mi fűzzük hozzá.)

ROZSDA

Ha mondjuk egy felületes szemlélő, vagy egy városunkba tévedő turista meglátogatná Balatonföldvár két vonzó látványosságát, a Kílátót és környékét, valamint a Jubileumi téren a vízesést, könnyen az a benyomása támadhatna, hogy nálunk nem is a narancssárga, hanem a rozsdabarna az uralkodó szín.

Mit mondjunk? Meg tudnánk érteni. Mert különben ilyen fotókat nem lehetne készíteni. De egyenlőre lehet. Meddig még?

Változnak az idők: Szüret régen és mo(u)st

Az ősszel együtt beköszönt a szüreti időszak is. Maga a **szüret** szó eredetileg a szőlő borrá alakításának rész-folyamatára, a **szűrésre** utal.

Eredete egyidős a mítoszokkal. A boristen, a görögök-nél Dionüszosz a rómaiaknál Bacchus a főszereplője, aki megajándékozta az emberiséget a szőlő megerjedt levével: a borral.

A magyarság a szőlőt és a bort a Honfoglalás előtt is ismerte, szőlőművelővé azonban inkább csak a letelepedése után lett.

Régen nagy társasági eseménynek, sátoros ünnepnek számított a szüret. Még a törvénykezés is szünetelt, a vitézek is hazatértek, hogy ismerkedjenek a lányokkal a szüreti multságokban.

A szüreti munkák jellemzője a vidámság, a jó kedv volt, rendszerint éneklés mellett zajlott a szőlőszedés. A rossz nyelvek szerint azért, hogy a gazda szerint addig se csipegessenek a munkások a drága termésből.

Néha elcsodálkozunk azon, hogy, mennyit változott a szüret az elmúlt egy évszázadban, s bár megvannak az előnyei annak, hogy fejlődött a technológia, néha nem árt feleleveníteni, hogyan is zajlott a "régi szép időkben" ez a tevékenység.

Ki-ki döntse el, a régi, hagyományos szüretnek volt-e jobb hangulata, amikor pl. a gazda a préselés után cserpákkal merte ki a mustot a tőtikébe, vagy a mai modern eszközök alkalmazásának.

Metszőolló/kés helyett szüretelőgép

Habár még ma is sokan szüretelnek hagyományosan, kézzel (időnként már elektromos metszőollóval), és egyre gyakrabban jelenik meg a gépi szüretelés, míg régen ez elképzelhetetlen volt. A gépi szüretelés azonban csak néhány fajtára korlátozódik, nálunk a mai napig 80-85%-ban kézzel szüretelnek.

Szőlőtaposás helyett szőlő présgép

Sajnos a szoknyafelemelős-szőlőtaposós időszak lejárt. Pedig milyen jó volt érezni az összeroppanó szőlőszemeket a lábunk alatt! Bár azért előfordul, hogy 1-2 puttony szőlőt még taposnak, de inkább már csak a hagyomány felelevenítése, és szórakozás céljából.

Lovaskocsi helyett konténeres traktor

Milyen hangulatos lehetett lovas kocsin, szőlővel felpakolva körbejárni a szőlőhegyen, a faluban, városban! Bár manapság azért meglehetősen sok idő lenne többtonnányi szállítmányt ilyen módon szállítani.

Népvisélet helyett kényelmes nadrágok

Habár magán a szüreten természetesen nem a legszebb ruhájukat viselték az asszonyok, a hozzá kapcsolódó ünnepeken, lakmározásokon bizony jellemző volt a rakott szoknyák, hímzett ruhák viselete. Manapság persze más idők járnak: belebújunk a legkényelmesebb melegítőnkbe/mackónadrágunkba, és már mehet is a munka.

Szüret utáni program: hagyományos ünnepek helyett egy forró fürdő

Míg egy évszázaddal ezelőtt a szüret után fix program volt a felvonulás, az esti táncmultság, vagy a borkirályválasztás, ma alig várjuk, hogy hazaérjünk az egész napos munka után, és vegyünk egy forró fürdőt. Persze miután rendbe szedtük magunkat, mi sem utasítunk vissza egy jó kis borozgatást a barátokkal.

*Bort iszunk mi, ugye, pajtás?
Nem is vízzel élünk mint más!
Majd, ha eljön az utolsó,
Isten veled jó éjszakát boroskancsó!*

*Ha meghalok, majd élésnek.
Mi gondja lesz arra másnak?
Csak te édes, el ne felejts,
A síromra, sírhalmomra szőlőt ültess!*

*Ne vigyetek temetőbe,
Temessetek szőlőhegybe,
Hogy tudják meg az emberek:
Itt nyugszik egy jó borivó magyar gyerek!*

MUHI JÁNOS: MESÉLJ APU

Mesélj nekem apu,
Mi az, hogy becsület?
Hogyha az van nekem,
Jár érte tisztelet?
Milyen lesz apu,
Az igaz szerelem?
És ha majd elmúlik
Akkor az fáj nekem?

Ha a munkáért mindig
Megkapod a béred.
A hónap végén akkor
Miért nincsen pénzed?
Ha rám nézel, látom,
Fátyolos a szemed.
Hogyha én nem lennék,
Könnyebb volna neked?

Vannak-e apu,
Ma is istenek?
Hisznek-e még bennük,
Most is az emberek?
Van-e tényleg élet
A halál után?
És ha ezt kérdezem,
Miért nézel bután?

Hogyha öreg leszek,
Nekem is lesz szagom?
És az unokákat
Én is elronthatom?
A szomszéd néiből
Mikorra lesz banya?
Hogy lesz egy országból
Mocskos zsványtanya?

És ha majd felnövök,
Nekem is lesz sorsom?
Mert most a tanulás,
Az a legfőbb gondom.
Miért lesznek rosszak,
Apu, az emberek?
Hogy lehet, hogy vannak
Éhező gyerekek?

Sok mindent nem tudok,
De egyet, elhíheted,
Megmutattad nekem,
Milyen a szeretet.
Ne búsulj, apa,
Nem számít a pénzed,
Mert jó, hogy velem vagy,
Én így szeretlek téged.

Ne csak mosolyogjunk, nevéssünk is !

Van egy apró szépséghibám: az egyik fülem kicsit nagyobb a másik kettőnél.

- Én hetente háromszor szeretkezem a feleségemmel.
- Én csak egyszer
- De hát nincs is feleséged !
- Hát nem a tiedről beszéltünk?

Egy férfi bemegy az autókereskedésbe:

- A feleségem szeretne pár szót váltani Önökkel arról a Volkswagen Golfról a kirakatban!
- Az eladó felháborodva mondja:
- De Uram, ez egy Mercedes kereskedés, nekünk nincs Golfunk a kirakatban!
- Mire a férfi:
- Hát, most már van, pont ezért akar a feleségem Önnel beszélni...

Karantén viccek

Ősi karantén közmondás: könnyű annak, aki a saját feleségét szereti!

Kezdek bekattanni, kijövök a zuhany alól és kezet mosok...

A hétfégi gyónást otthon végeztem el a feleségemmel. Nem olyan megbocsátó, mint Isten.

Múltidéző Volt egyszer egy Önkéntes Tűzoltó Egyesület

Az eredet kutatásnál a szájak, mint sok egyéb esetben Köröshegyre vezetnek. A református templom tornya tűzfigyelő helyként is „funkcionált”. A szomszédunkban már 1932-ben létrejött a „Köteles Tűzoltó testület”, melynek földvári tagjai is voltak: Kövesdy Imre, Erdélyi József, Nagy Lajos, László Sándor, Boros József. A Fürdő Rt. Gazdasági épületében volt egy raktárunk. A későbbi szertár a Tó utca sarkán lévő halászház mellett volt, melyet társadalmi munkában építettek fel.

Fontos dátum 1954, amikor is a belügyminiszter elrendelte, hogy minden községben létre kell hozni önkéntes tűzoltó testületet a járási tűzoltó parancsnok irányításával. Ennek megfelelően az 1956 januári tanácsülésen 47 fő jelenlétében Takács Ferencet választották parancsnoknak a korábbi vezető Cs. Molnár Ferenc utódként. A korabeli segélyező pénztárnak jelentett adatok szerint tagok voltak: Antoni József, Varga István, Szabolcsi József, Szabó Sándor, Brüll József, Farkas György, Mácsay Zoltán, Kasziba György, Markaf Imre, Lendvai János, Volasek László, Fazekas István, Koszta János, Gácsi László, Bertalan Ferenc, Váci János. Később 1959-től Antoni József lett a parancsnok, majd 1963-tól a legismertebb legendás Mácsay Zoltán, aki 1993-ban a tevékenységéért „Balatonföldvárért” kitüntetését kapott.

Az egyesület tagjai nagyon komolyan vették a feladatukat. Kezdetben hetente kétszer tartottak gyakorlatokat, versenyekre jártak, ahol sokszor díjazták őket, aktívan résztvettek a település kulturális életében, műkedvelő előadásokat tartottak, bálkat rendeztek.

Egy érdekes adalék a ma embere számára: az alapszabály (1962) a célok között a község tűzrendészeti és tűzvédelmi szolgálatának ellátása mellett, előírta, hogy tagjait a párt (!), és a haza szeretetére is nevelje.

Az 1970-es években a Gábor Áron utca 2.sz. alatt (ma papírbolt és

dekorációs stúdió) megyei támogatással társadalmi munkában szertár, tanácskozó terem, iroda létesült.

A következő évtől Önkéntes Tűzoltó Egyesület néven szerepeltek, földvári központtal, és alegységek működtek Köröshegyen, Bálványoson, Kerekiben, Pusztaszemesen.

A földvári egység tagjai ebben az időszakban: Mácsay Zoltán, Váci János, Czigler Ferenc, Miklós István, Makk Imre, Volasek László, Surányi Alfonz, Pintér László, Szilágyi István, Papp Zoltán, Petz János, Boldizsár János, Bertalan János, Koseluk Mátyás, Schneider Zoltán, Marek Péter, Nix József, Varga János, Nieselberger Károly, Nieselberger Zoltán, Hetesi András, Holp János.

A felszereltségük kapcsán az ősrégi lajtos kocsiról, kézi- és gépi feckendőkről, 800 köbcentis kismotoros feckendőről, egy teljes felszereltséggel rendelkező Zsukról, majd egy Steier tűzoltó autóról szól a fáma.

A szemtanúk elmondása szerint szerencsére nagyobb tüzesetek nem fordultak elő, olyan emlékezetes vonulásokról maradtak fenn adatok, mint pl. az egykori Shell töltőállomás mögött égő nádas, a SZOT 3. sz. éttermében kigyulladt gázipalack, a Neptun Hotel mellett égő faház, a pártüdülő konyhájában keletkező tűz, a TSZ égő lucerna tábla egy kigyulladt villa, vagy a Hegyalja utcában gyerekek által okozott tűz oltása.

Az egyesület a rendszerváltást követően egyre hanyatló szerepkörrel, egyre csökkenő létszámmal működött, míg 1999-ben elfogyott a tagság, és valójában megszűnt az egyesület, amit bírósági határozat is rögzített.

(Forrás: a Balatonföldvár c. monográfia)

Ön elhiszi?

- ? Orbán Viktor azon állítását, hogy a magyar foci a művészet kategóriájába tartozik?
- ? Harrach Péter kereszténydemokrata országgyűlési képviselő megállapítását, hogy a stadionok is egészségügyi intézmények?
- ? Amit Magyarország miniszterelnöke mondott, hogy Ausztriában és Németországban nagyobb a korrupció, mint nálunk? Ugyanakkor egy korrupciót figyelő nemzetközi szervezet adatai szerint Németország a 9. helyen áll, Ausztria a 12. helyen, Magyarország pedig a 70. helyen.

Ön is tudja?

- ? Hogy Magyarországon színészdiplomát lassan már csak olyan intézményben lehet szerezni, ahol Vidnyánszky Attila szakmai irányítása érvényesül?
- ? Hogy az elmúlt egy évben 6,3 millió forintot veszteséget termelt a 600 millió forintos EU-támogatásból épült kisvasút, ami a felcsúti stadion és az alsúti arborétum között közlekedik?
- ? Hogy a 190 milliárdból megépített Puskás Arénában nem csak a vakolat hullik, hanem 5 mérkőzés után a gyepszőnyeget is cserélni kell?
- ? Hogy olyan ember lesz/lett a Kúria elnöke, azaz a legfelsőbb bíró, akinek nincs ítélkezési gyakorlata, mivel soha nem volt bíró.
- ? Hogy az ország miniszterelnöke milyen kedves szavakkal jellemzett bennünket? „Azért mondják, hogy korruptak vagyunk, mert az emberek magukból indulnak ki.”
- ? Hogy most legújabbán a Lendva Nafta 1903 nevű szlovén másodosztályban szereplő csapatnak 2 milliárd forint támogatást adott a magyar kormány az adófizetők pénzéből?
- ? Hogy Szíjjártó Péter fotózása ebben az évben eddig 22 millió forintba került a tárca közlése szerint? Azt már csak mi tesszük hozzá, hogy az Átlátszó fotósa ingyen csinált a külügyminiszterről képet az Adrián.
- ? Hogy a környező települések közül, Balatonföldváron a legmagasabb az építményadó mértéke? Területi besorolástól függően 1.000 Ft-1.600 Ft/m², míg Balatonszárszón 1.000 Ft-1.300 Ft/m², Szántódon 400-1.000 Ft/m², Köröshegyen 200-700 Ft/m², valamint Zamárdiban egységesen 700 Ft/m². A többi adónemben kiegyenlítettek a mértékek.
- ? Hogy mit mondott Vaclav Havel 2002-ben Orbán Viktorról? „Ha ez az ember még egyszer hatalomra kerül, isten mentse meg Magyarországot, de még Európát is.”

A SZABADSÁG EGYETEME

Tisztelet és megbecsülés az SZFE hallgatóinak és tanárainak!

Tisztelet és elismerés az SZFE mellett kiálló egyetemeknek és egyetemistáknak!

Tisztelet és főhajtás az SZFE mellett kiálló tudósoknak, művészeknek!

A magyar nemzet szunnyadó lelkiismeretét, elfojtott szabadságvágyát testesítik meg az SZFE hallgatói barikádjuk mögött. Nem megvehető. A hatalom szokásos eszközei, a megfélemlítés és a megvásárlás, csődöt mondtak. A hatalom nem képes felfogni, az SZFE hallgatóinak erkölcsi tartása van. Bármilyen történések ezután, akár hatalmi erőszak, akár kiéheztetés, Ők már győztek. Az 1956-os októberi forradalmárok valódi és hiteles követői ŐK!

Aki magyar, és van bátorsága, hangos szóval és nyílt kiállással kövesse Őket. Aki fél, mert meg van félemlítve, némán, magában és lélekben kövesse a bátor egyetemistákat!

Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület

Impresszum:

Felelős kiadó: Herényi Károly

Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület elnöke

Szerkesztő: Szabó József - Telefon: 06-20-2724325

e-mail: mosolygobalatonfoldvar@gmail.com

Újságunk kiadását támogató, számlaszámunkra

(10403923-50526966-84691001) érkező adományokat nagy

tisztelettel megköszönjük, és igyekszünk megszolgálni.

Nyomda: TRADEORG Kft. Balatonfűzfő

Az újság elkészítésében résztvettek:

Bekker Béla, Etemez Edgár, Herényi Károly, Kárpáti Péter,

Dr. Kovács Miklós, Dr. Kovács Zsolt,

Sebestyén Annamária,

Simon József, Szabó József

Ingyenes kiadvány

KÖSZÖNET A FÖLDVÁRIAKNAK!

Tisztább lett a városunk. Megismételtük a tavalyi várostakarítási szombatot. Sikerrel. Ebben a vírusterhelt időszakban is több mint harmincan mondták, hogy bántja a szemüket a szemét, és gyűjtötték a hulladékot. Köszönet nekik. És köszönet a földváriaknak, mert idén lényegesen kevesebb szemét csúfította városunkat, mint tavaly. Eből az következik, hogy aki nem is vesz részt a takarításban, az is jobban ügyel a tisztaságra. Az már csak hab a tortán, hogy a GAMESZ is láthatóan jobban takarít. Eredmény, eredmény hátán.

A takarításban részt vett Potocskáné Kőrösi Anita országgyűlési képviselőasszony is Siófokról, példát adván, hogyan kell a helyi közéletben egy közéleti szereplőnek részt vennie. Reméljük példája követőkre talál, és legközelebb a Dr. Kovács Zsolton kívül a többi önkormányzati képviselő is részt fog venni a szemétyűjtésben.

A mennyei ebéd után – amit Módos Attila kiváló gasztronómiai tudásának köszönhetünk – egy Telekiben élő sokgyermekes cigány család, a muzsikájával örvendeztette meg csapatunkat. Ők váltották valóra a „Jótett helyében jót várj” igazságát, hiszen adományainkat így köszönték meg, megadva az adományozóknak a muzsikahallgatás örömét. Adjon az Isten sok ilyen szép napot minden földvári embernek.

